

New York Timesi bestsellerite autor

MARIE
BOSTWICK

Romaan

LOOTUS
SÜDAMES

Originaali tiitel:
Marie Bostwick
Hope on the Inside
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja juhtumid on kas autori kujutluse vili või on välja mõeldud. Mistahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Svea Aavik
Toimetanud Evelin Piip
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2019 by Marie Bostwick
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E07379320
ISBN 978-9949-82-604-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

*See raamat on pühendatud...
Coffee Creek Quiltersile,
kes tõepoolest toovadki lootuse südamesse
ja ilma kelleta seda raamatut poleks ilmselt kirjutatud.*

Suur tänu...

Bradile, mu armastavale, ilusale, uskumatult toetavale abikaasale. Ma tean, et sulle ei meeldi, kui ma sind trükisõnas tunnustan, aga mis parata. Kannata ära. On viimane aeg anda maailmale teada sellest, mida mina olen alati teadnud: et ilma sinuta poleks ma midagi suutnud.

Martin Birole, minu läbinägelikule ja põhjalikult pühendunud toimetajale. Sinuga on alati nii meeldiv töötada. Sinu kommentaarid ja vihjed aitasid selle loo paika saada ja paremale tasemele tõsta.

Liza Dawsonile, parimale kirjanduse vahendajale sel maamunal. Sinu usk, visioon ja vankumatu optimism aitavad mul edasi minna ka siis, kui tundub, et ma seda ei suuda. Sinu kirk loo järele inspireerib mind kaevuma sügavale, olema julge ja kirjutama tõeselt.

Betty ja John Walshile, mu õele ja õemehele ning esimese ringi lugejatele. Ilma teieta oleksin ma suures hädas, nii nagu oleksid ka lugejad minu raamatut dešifreerides.

Amy Skinnerile, publitsistile ja superkangelasele, kes on rohkem kui üks kord mu naha päästnud. Aitäh, et jagad mu kiiksuga huumorimeelt. Sinuga koos töötada on puhas rõõm.

Ustavatele lugejatele. Ilma teieta oleksin ma vaid üks sülearvuti ja oopiumiunenäoga tädi. Teiega saan teha tööd, mida armastan.

Peatükk 1

Enamasti oli Hope Carpenter varane ärkaja, kuid aeglane ülestõusja.

Selle kombe oli ta välja arendanud noore ja õnneliku, kuid väsinud nelja lapse emana, kui ta pidi hakkama saama muu hulgas ühe paari kaksikutega ja tegevuste nimekirjaga, mis vajanuks tema enda kaksikut, et seda täide viia. Äratuskell enne seda helisema pandud, kui kogu pere teist külge keerab, ärkas Hope enne koitu ja mõnules tekkide kookonis viisteist minutit, nautides vaikuse ja kohustusevaba aja luksuslikku kulgu.

Isegi nüüd, mil lapsed olid suured ja kodust läinud, väärtustas ta ikka veel neid väheseid hinnalisi koidueelseid rahu ja vaikuse hetki. Kui tema mobiiltelefon hakkas ühel novembrikuu reede hommikul sumisema, pööras Hope end ja sirutas pimeduses käe, et heli vaigistada. Ettevaatlikult, et mitte äratada Ricki, potsatas ta pea padjale, naeratades, kui nina lavendlihõngu tabas.

Hope oli väga lõhnatundlik. Kui keegi lõhnastatuna talle külla tuli, oskas ta nimetada mitte ainult tootemarki, vaid ka segus sisalduvaid õisi, ürte või õlisid. See oli üks tema leivanumbreid – see ja oskus nina keelega puudutada, mis avaldas tema lastele palju rohkem muljet.

Aga peale selle mõõndavasti kummalise talendi mõjusid lõhnad Hope'ile assotsiatiivselt nagu paljudele inimestele, kutsudes esile erksaid mälestusi ja tundeid.

Niipea, kui ta tundis pukspuulõhna, oli ta paugupealt oma vanaema kenas aias, koos väikese õe Hazeliga peitust mängimas. Nuusutades pukspuud, nägi Hope, kuidas ta loeb kümneni, avab siis silmad ning teeskleb, et ei näe Hazelit hekkide taga kükitamas.

Kui Hope haistis mootoriõli, istus ta äkitselt garaaži betoonpõrandal ja ulatas tööriistu oma isale, kes remontis oma 1969. aasta Boss 429 Mustangit, autot, millega koos veetis ta enamiku oma täiskasvanuelust.

Apelsinikoor viis Hope'i ema juurde kööki. Ta nägi end pliidi kõrval taburetil seismas ja piilumas podisevasse potti, ema aga segas pakse aromaateid marmelaadiportse, mida ta alati jõuludeks kinkis.

Kolmekümne nelja aasta eest oli Hope ise oma pruudikimbu kokku pannud – valged roosid, kõrvikpriimula ja õrn prantsuse lavendel. Mõni hetk enne kirikuuste avamist, kui pulmamars hakkas mängima, andsid närvid äkilise hoobi. Kas ta on valmis saama abikaasaks? Hingates sügavalt sisse, tundis ta lavendlilõhna ning äkitselt tuli julgus ja kindlus. Sestpeale uskus Hope, et lavendel sisendab vaprust. Seepärast pihustaski ta igal õhtul padjale veidi lavendliõli; see aitas tal rahulikult magada ning võtta vastu saabuv päev.

Suur osa lõhnu kangastus Hope'ile õnnelike mälestustena, heade aegade ja heade tunnete meenutustena. Kuid mitte alati.

Vanadekodul, kus ta ema suri, oli sissepääsu ääres ürdiaed tohutu suure lõhnava rosmariinipõõsaga. Innuka ja osava kokana nautis Hope enamiku värskete maitsetaimede lõhnu. Aga pärast ema surma, ainult viis kuud pärast Hope'i kahekümne esimest sünnipäeva, seostus rosmariinilõhn talle halvaendeliste uudistega.

Olgugi et Hope oli sel reedesel varahommikul täiesti ärkvel ja Rick oli juba hakanud nihelema, polnud päike veel tõusnud. Ja juba helises telefon.

Reed, kaksikvennast Roryst seitseteist minutit hiljem ilmale tulnu, helistas Philadelphiast. Talle oli just pakutud täiskohaga professuuri inglise keele kateedris ja ta oli uudise jagamisest nii elevil, et unustas kolmetunnise ajavahe Oregoni ja Pennsylvania vahel.

Viis minutit pärast seda, kui Reed kõne lõpetas, helistas McKenzie. Nad olid koos Zachiga just Seattle'is maandunud, jõudes tagasi oma mesinädalatelt Hawaiiil. Nagu tavaks, oli McKenzie valinud Ricki numbri, kuid Hope, kes siis juba tööleminekuks riietus, liitus ta kõnega.

Kui Rick ütles: „Jah, tibu, ta on siinsamas. Oota,“ Hope imestas. Tavaliselt pidi Rick ärgitama nende ainsat tütart Hope'iga rääkima. Tol päeval aga oli McKenzie varmas temaga vestlema, kostes tõeliselt õnnelikuna, peaaegu lendu tõusmas.

McKenzie vadistas sellest, kuidas nad Zachiga vihmametsas matkasid ja küünlavalgel rannas õhtustasid. See oli armas vestlus, triviaalne, mõnus ja lähedane, sedasorti kerge jutuajamine, nagu Hope oli alati soovinud oma tütreaga pidada, kuid mida tuli harva ette.

Mitte et McKenzie poleks teda sallinud; Hope mõistis seda. Tütrelle lihtsalt meeldis Rick rohkem, oli alati meeldinud. Kuid too päev oli teistsugune. McKenzie, kes kunagi oma emalt milleski nõu ei küsinud, palus Hope'il saata tema kuulsa guljaši retsept.

„Mitte nuudlitega,“ täpsustas McKenzie, „ainult sousti osa. Ma valan selle makaronide peale.“

„Selge. See sobib,“ ütles Hope, hoolimata mõttest, et selle sousti serveerimine paksudel tihedatel isevalmistatud nuudlitel tegigi ju selle toidu nii maitsevaks. Kuid ta hoidis keele hammaste taga, tahtmata öelda midagi, mis rikuks seda niigi haruldast ema-tütre sidet. Nii hea oli kuulda McKenziat nii õnnelikuna. Nagu selgus, paistis Zach olevat tema jaoks siiski õige mees.

Pärast McKenzie kaht katkenud kihlust võis Hope'ile andestada, et ta polnud pulmakorraldamises kuigi agar. Ta oli hakanud kahtlema, kas on olemas mees, kes oleks McKenzie silmis Ricki tasemel.

Kui Hope lõpuks mõistis, et tütrele on tõsi taga, asus ta täisrelvastuses tegutsema. Ta vaatas üle menüüd, leidis soodsa hinna merivähile, mida McKenzie tungivalt palus, kirjutas ise kalligraafilised kohakaardid, uuris välja ning pani kinni hotellitoad, ning sai kuu aega järjest sõba silmale alles pärast keskööd, õmmeldes

120 südamekujulist monogrammiga lõhnakotikest, mille ta täitis omakasvatatud lavendliga, igale pulmakülalisele tänutäheks.

McKenzie arvas, et see osa on naeruväärne. Ta ütles, et kedagi ei huvita, kas nad saavad kingitusi või mitte. Võibolla tõesti. Aga Hope arvas, et taolised pisidetamid on olulised. Ja peale selle meeldis talle neid teha.

Hope tegi ka kõik lilleseaded, sealhulgas McKenzie sügis-teemalise buketi krüsanteemide ja hoolikalt säilitatud lehtedega. Ta oli tahtnud ka pulmakleidi ise õmmelda, kuid McKenzie oli surm-kindlalt otsustanud kanda Vera Wangi.

Hope'i ema oli olnud väga hea õmbleja. Ta oli sageli rääkinud Hope'ile ja Hazelile pulmakleitide õmblemisest, kui nad suureks saavad, kuid siis oli juba liiga hilja. Ema ei suutnud enam vastu panna haigustele, millega ta oli kaua võidelnud, ning tal puudus õmblemiseks jaks.

Seega tegi Hope ise kleidi, järgides ema nõuandeid erinevates konstrueerimisetappides. Kui see valmis sai, tõi Hope kleidi ema tuppa ja istus voodile, kus nad palistasid kahekesi tohutut volangidega seelikuosa serva (olid kaheksakümnendad; iga pruut tahtis välja näha nagu printsess Diana), alustades kumbki oma otsast ja kohtudes keskel. Õmmeldes andis ema abielu teemal kõikvõimalikke nõuandeid, mis tema arsenalis leidusid, erinevate teemade vahel vaevu pausi tehes, justkui oleks ta seda kõike enne mõttes läbi harjutanud.

See oli pikk jutuajamine.

Selle lõpus võttis ta Hope'i käed oma kondisesse haardesse ja ütles: „Otsusta olla õnnelik, Hope. Mis ka ei juhtuks, leia selles õnne. See on elus üks tõeline kunsttükki.“

Kolmkümmend neli aastat hiljem püüdis Hope ikka veel seda nõuannet järgida.

Vestlus McKenzieiga läks nii pikaks, et Hope hakkas juba tööle hilinema, ta tormas osakonna parkimiskohast läbi gümnaasiumi-ukse kolm minutit enne esimest kella.

Pärast peaaegu kolme kümnendit pausi, et oma lapsed üles kasvatada, oli Hope teist aastat taas õpetaja. Selle ajaga oli palju

muutunud. Näiteks, kodumajandus oli nüüd perekonna- ja tarbija-õpe, ning õppekava oli täiesti muutunud.

Enam ei piisanud õpetusest, kuidas õmmelda põlle või valmistada pikkpoissi. Tunnikavad olid palju keerulisemad ja neid tuli koostada, võttes arvesse oskusi, mis seostusid üksteisega õppekava-üleselt.

Näiteks, põlletõiget, mida Hope oli tavaliselt õmblemise õpetamiseks kasutanud, võis teha arvutis, et kinnistada õpilaste tehnilisi oskusi. Pikkpoisi tegemisele võis lisanduda uurimisprojekt selle toiteväärtusest ja koostisosadest, et toetada tervise- või keskkonna-teaduse tunde.

Need muutused olid Hope'i arvates head ja töid õppetöö tänapäevasele elule lähemale. Kuid ei teinud Hope'i elu kergeks. Esimese aasta jooksul, mil ta koolis tagasi oli, tundis ta end sageli maha jäämas. Et õpilastest sammu võrra ees olla, tuli sageli keskööni töötada.

Nüüd aga, mil teisest aastast oli kolm kuud ühel pool, tundis Hope, et tal on asi käpas. Seda tõendas direktori tänane hiilgav ülevaade.

Ta üritas Rickile helistada, et head uudist jagada, kuid too polnud oma kontori telefonile vastanud. Igatahes, kuna oli reede, tuli sellest Hazelile rääkida, kui õed Café Provence'is *happy hour*'i ajal kohtusid.

„On ju naljakas?“ ütles Hope, võttes viimase juustutüki.

„Mis asi?“ ütles Hazel, tuhnides käekotis kukrut otsides.

„Kuidas kõik laabub. Läksin kooli tagasi ainult sellepärast, et Liam üllatas meid kõiki ja astus filmikooli California Ülikoolis Los Angeleses. Kui me poleks seda lisaraha vajanud, oleksin ma pärast esimest kuud loobunud. Aga nüüd see meeldib mulle. Tõesti.“

„Miks sa selle üle imestad? Sa oled õpetajaks sündinud. Tähen-dab, sa kasvatasid üles neli imelist last. No, minuga koos viis.“ Hazel naeratas. „Mis on emadus kahe aastakümne pikkuse õpetamispausi kõrval?“

„Oi, see on palju pikem,“ ütles Hope, otsides enda rahakotti. „Pole oluline, kui vanad su lapsed on, sa oled ikka nende ema.“

Kui ettekandja tšekiga saabus, napsas Hope selle kähku voldiku vahelt, teenides õe kannatamatu pilgu.

„No kuule,“ ütles Hazel. „Jagame selle vähemalt pooleks.“

Hope vaatas ettekandjale tõsiselt otsa. „Usu mind. Sa ei taha mu õe raha. Ta on tuntud võltsija.“

Ettekandja naeris ja tänas Hope'i hoiatuse eest ning tänas teda jälle, kui Hope ütles, et tagasi pole vaja. Hope ja Hazel tõusid lauast.

„Sa oleksid pidanud laskma selle mulle anda,“ ütles Hazel. „Täna on minu kord.“

„Mhm. Sina maksid eelmisel nädalal. Pealegi oleme siin istunud ja lobisenud minust, minust, minust terve tund aega. Kuidas sul läheb? Kuidas äri edeneb?“

Hope hoidis ust lahti ja läks Hazeli järel välja kõnniteele. Oli külm, hall ja märg – tavaline Oregoni november. Sinise-valgetriibuline varikatus tilgutas kõnniteele katkematut piiskade kardinat.

„Tead seda majakest järvel?“ küsis Hazel, vaadates oma telefoni, samas sõnumeid kerides. „See suur kiviplaatidega terrassi ja paadikuuriga? No, me kavatsesime järgmisel nädalal sulgeda ja...“

Hazel peatus korraks kulmu kortsutades.

„Oh, ei. Sõnusin ära. Oota, õde. Ma pean kontoris helistama.“ Hazel vajutas numbri telefoni, lülitades täielikult ümber tööhäälele, kui tema assistent vastas. „Linda? ... Mhmh. Ära sellepärast muretse. Ma pidingi just kontoris tagasi tulema. Ütle ainult, mis juhtus.“